

Komandi partur

Í komandi parti verður hildið fram við frásøgnini um Peter Jacob hjá Glyvrasnikkaran. Hesa ferð verður tað um sambandið við Knud Lambaa.

setstur á Økrum, 40 ára gamal, á veg hvítklæddur upp leitaran við øskuspannini. Hann stakk seg niður undir kappan aftur, men kom upp aftur mest sum í somu løtu brotið hevði, og skipið lyfti sær aftur á luborð. Tá sá hann mest sum bara beinini á Johan Paula hvørva fyrri borð av læbógvi. Teir á dekkinum vóru, høvdu allir hugt upp í lu sum rímligt var í slíkum føri, so at eingin teirra hevði varnast, at Johan Pauli hevði mist takið og fótafestið í skvampinum, fyrr enn Einar skar í róp.

Einar fekk í hann, var hann longu í óviti.

So skjótt sum teir komu uppá, varð lissa kastað teimum. Teir vóru tá fitt frá skipinum. Einar helt Johan Paula framman fyrri sær og royndi at svimja móti skipinum. Men so skjótt hann fekk fatur í lissuni, bant hann Johan Paula í, og sjálvur helt hann í lissuna. Væl gekk at draga teir at borði og taka teir inn.

Eingin ivaðist í, at Einar setti lív sítt í váða leysur at leypa út og inn undir skipið í slíkum líkindum. Onkur heldur óivað, at hann skuldi

hevur konu og stóran barnaflokk, sjei vóru børnini, á Økrum.

Niklas hyggur niður í gólvið eina løtu. So hyggur hann upp og sigur:

"Eg havi talað við allar teir, sum við vóru henda túrin. Vit eru samdir um at fáa onkran at skriva til "Carnegie's belønningsfond for heltemod" fyrri okkum og mæla til, at Einar fær einahvørja heiðursgávu fyrri stóra bragd sítt.

Høvdu tygum ikki viljað gjørt okkum henda beina?"

"Hatta vil eg gleðiliga royna at gera so væl sum eg dugi," svarar lærarin og leggur aftrat: "Eg sendi tygum brævið, og so fara tygum til skipsmenninar og lata teir skriva undir brævið til Carnegiefondin."

Vildi eisini takka Gudi

Meðan Niklas hevði greitt frá, var kona læraran komin inn við kaffi til teir báðar. Nú kaffikopparnir eru tómir, og Niklas sigur seg hava fingið nóg mikið, leita eygu hansara aftur niður í gólvið eina løtu, áðrenn hann hyggur upp aftur og sigur:

"Tað var eisini eitt annað, eg ætlaði at biðja tygum gera fyrri meg." Nú fer hann í lumman, tekur ein tjúkkann brævbjálva upp og leggur á borðið.

"Hetta – at sonurin varð bjargaður á ein so undurfullan hátt, eigi eg fyrst og fremst at siga Gudi takk fyrri. Tí vil eg spyrja, um tygum vilja ikki senda mær henda peningin til heidningamissionina, t.d. D.M.S.!"

Lærarin telur peningin – eitt túsund krónur. [Tá var tímalønin minni enn 4 krónur] "Ein góð gáva!" sigur hann og tekur í hondina á Niklasi og leggur aftrat:

"Tað geri eg við gleði fyrri tygum!"

Niklas reisist og takkar fyrri seg og biður orsaka, at hann hevur órógvast. "Nei," sigur lærarin, "tað

havt lissu á sær, og tað hevði eisini verið rætt, men eingin visti av, fyrr enn Einar var uttanborðs – hann segði einki, og eingin bað hann; hann leyp alt í einum.

Eftir bjargingina segði Einar, at hann væl hugsaði um at taka eina lissu á seg, men skuldi drongurin verða bjargaður, var einki sekund at geva út, og tá hevði drongurin valla komið livandi upp.

Av menskastu monnum

Einar ynskti sær ongantið at koma aftur í eina slíka støðu – undir skipinum niðri í sjónum við vitleysum druknandi manni. Móti hesum hevði tað verið lítið krevjandi at svomið íbundin móti veðrinum at bjarga einum manni.

Einar var av menskastu monnum. Longu sum smádrongur hevði hann sum nógvir aðrir dreingir í Hvalba lært at svimja á Heygsvatni, undir Garðshamri og á Hvalbiarsandi.

Jú, Einar vágaði lív sítt. Hann



Niclas Frederik Jensen vildi takka bæði Gudi og bjargingarmanninum hjá soninum.

hava tygum ikki, heldur hevur verið hugnaligt, at tygum stukkut inn á gólvið. Men hvussu, nú er myrkt, tygum fara ikki aftur til Sumbiar nú?"

"Jú, jú, beinanvegin," sigur Niklas, "hetta vóru ørindi míni í dag til Vágs.

Eg havi lykt."

Medaljur kunnu ikki etast

So bað Niklas góða nátt, ynskti gleðilig jól og fór. Ein dagin komið var væl út í 1955, hittir lærarin Einar á vegnum. Teir kendust væl,

heilsast og koma í prát.

Lærarin sigur einki um, at Niklas hevði vitjað seg, men hann ynskir Einari til lukku við "Medaljun frá Carnegiefondinum" fyrri at hava bjargað manni frá at drukna. Tey tíðindi vóru komin út millum manna. Einar takkar og sigur læandi:

"Ja, hatta var stuttligt, men ein medalja er ikki etandi. Tá smakkaði geldseyðurin frá Niklasi væl betur. Tú – tað skalt tú trúgva mær – ein dagin í fjør heyst kom Niklas við hesum avbera góða geldseyðinum og legði mær hann í túnið. Tá ið eg spurdi, hví hann gav mær geldseyðin, segði hann bara:

"Gud vælsigni teg og tíni!"

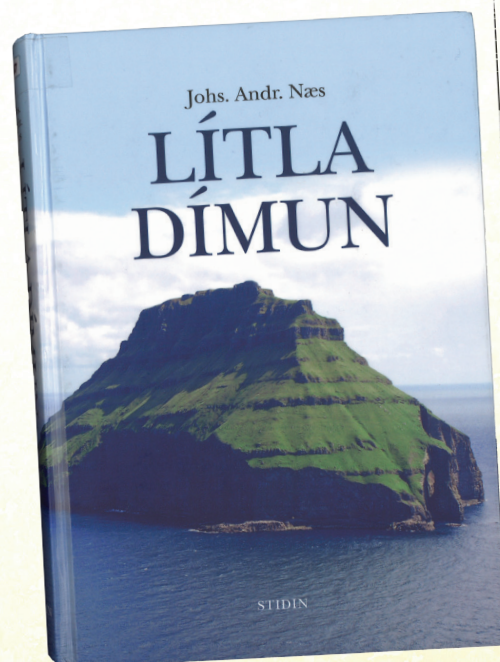
Og Einar heldur fram:

"Niklas er ein heiðursmaður; hann man mangan hava takkað Gudi fyrri, at mær eydnaðist at gera mína plikt."

Og Einar lær ein blíðan látur. Á vegnum aftur til húsar tann dagin hugsaði lærarin við sær: "Soleiðis hugsa teir, sum gera tey stóru brøgdini sum Einar, og soleiðis eru heiðursmenn sum Niklas".

.....

Hetta var frásøgnin hjá Johannes Andreas. Tað sum er at leggja afturat, at Johan Pauli livdu mong ár eftir hetta. Hann flutti til Danmarkar, har hann doyði. Hann gjørdist heilsuveikur seinnu árin. Hann átti tveir brøður, Evald og Jónsvein, sum fluttu til Australia, og ein beiggja, Varnek, sum flutti til Íslands.



Fyribils seinasta bókin hjá Johannes Andreas Næs er megnarverkið um okkara minstu oyggj.